

NYKYHETKI JA TYÖVÄENPUOLUEEN YHDISTÄVÄ EDUSTAJAKOKOUS⁷⁴

I

On toteutunut se, jota olemme niin kärsimättömästi odottaneet,— Yhdistävä edustajakokous on päätynyt rauhallisesti, puolue on välttänyt kahtiajakautumisen, puolueyhmiin yhdistäminen on muodollisesti vahvistettu ja siten on laskettu perustus puolueen poliittiselle mahdollille.

Nyt on tehtävä itselleen asiat selväksi, tutustuttava lähemmin edustajakokouksen olemukseen ja punnittava terveesti sen hyvät ja huonot puolet.

Mitä edustajakokous teki?

Mitä edustajakokouksen piti tehdä?

Ensimmäiseen kysymykseen antavat vastauksen edustajakokouksen päätöslauselmat. Mitä taas tulee toiseen kysymykseen, niin siihen vastatakseen on tiedettävä, millaisessa tilanteessa edustajakokous kokoontui ja minkälaiset tehtävät sille nykyhetki asetti.

Alkakaamme toisesta kysymyksestä.

Nyt on jo selvää, että kansanvallankumous ei ole joutunut tuhoon, että „joulukuun tappiosta“ huoli-

matta se yhä kasvaa ja nousee vinhaa vauhtia huippuunsa. Me sanomme, että niin sen täytyykin olla: vallankumouksen liikkeellepanevat voimat elävät ja toimivat edelleenkin, puhjennut teollisuuskriisi voimistuu yhä enemmän ja enemmän, nälänhätä, joka on saattanut maaseudun äärimmäiseen kurjuuteen, lisääntyy päivä päivältä, ja tämä merkitsee, että lähellä on se hetki, jolloin kansan vallankumouksellinen kiihtymys lähtee vyörymään uhkaavana virtana. Tosiasiat puhuvat, että Venäjän yhteiskuntaelämässä on kypsyydessä uusi kapina — päättävämpi ja mahtavampi kuin joulukuun hyökkäys. Me elämme kapinan aattoa.

Toisaalta kansan vihaama vastavallankumous kerää voimia ja vähitellen lujittuu. Se on jo ennättänyt järjestää suosikkikunnan, se kutsuu lippunsa alle kaikkia pimeyden voimia, se käy mustasotnialaisten „liikkeen“ johtoon, se valmistelee uutta hyökkäystä kansanvallankumouksen kimppuun, se kerää ympärilleen verenhimoisia tilanherroja ja tehtailijoita, se siis valmistautuu nujertamaan kansanvallankumousta.

Ja mitä pitemmälle eletään, sitä jyrkemmin maa jাকাantuu kahteen vihollisleiriin, vallankumouksen leiriin ja vastavallankumouksen leiriin, sitä uhkaavammin asettuvat toisiaan vastaan kahden leirin kaksi johtajaa, proletariaatti ja tsaarin hallitus, ja sitä selvemmäksi käy, että niiden väliltä on kaikki sillat poltettu. Joko tahi: **joko** vallankumouksen voitto ja kansan itsevaltius **tahi** vastavallankumouksen voitto ja tsaarin itsevaltius. Se, joka istuu kahden tuolin väliin, kavaltaa vallankumouksen. Se, joka ei ole meidän kanssamme, on meitä vastaan! Vaivainen Duuma vaivaisine kadetteineen on juuttunut juuri noiden

kahden tuolin väliin. Se haluaa viedä vallankumouksen sovintoon vastavallankumouksen kanssa saadakseen sudet ja lampaat käymään laiturilla yhdessä ja lannistaakseen siten vallankumouksen „yhdellä iskulla“. Senpä vuoksi Duuma tähän asti vain survo vettä huhmarissa, senpä vuoksi se ei ole pystynyt keräämään ympärilleen minkäänlaista kansaa ja roikkuu ilmassa, kun sillä ei ole maata jalkainsa alla.

Katu on edelleenkin päätaistelutantereena. Niin puhuvat tosiasiat. Tosiasiat puhuvat, että vastavallankumouksen voimat päivä päivältä heikkenevät ja alkavat horjua tämämpäiväisessä taistelussa, katutaistelussa eikä jaarittelevassa Duumassa, kun taas vallankumouksen voimat kasvavat ja tulevat liikekannalle, että vallankumouksellisten voimain yhdistäminen ja järjestäminen tapahtuu eturivin työläisten johdolla eikä porvariston johdolla. Ja tämä merkitsee, että nykyisen vallankumouksen voitto ja sen vieminen loppuun asti on täysin mahdollista. Se on kuitenkin mahdollista vain siinä tapauksessa, jos sitä edelleenkin johtavat eturivin työläiset, jos tietoinen proletariaatti täyttää arvonsa mukaisesti vallankumouksen johtotehtävän.

Tästä käy selväksi, minkälaisia tehtäviä nykyhetki asetti edustajakokoukselle ja mitä edustajakokouksen piti tehdä.

Engels on sanonut, että työväenpuolue „on tiedottoman prosessin tietoinen ilmaisija“, s.o. puolueen on käytävä tietoisesti sille tielle, jota itse elämä tiedottomasti kulkee, sen on lausuttava tietoisesti julki ne äatteet, joita kuohuva elämä tiedottomasti tuo esille.

Tosiasiat puhuvat, että tsarismi ei ole pystynyt tuhoamaan kansanvallankumousta, vaan että se päinvastoin kasvaa päivä päivältä, nousee korkeammalle ja kulkee uutta hyökkäystä kohti—siis puolueen tehtävänä on valmistautua tietoisesti tähän hyökkäykseen ja viedä kansanvallankumous loppuun asti.

On selvää, että edustajakokouksen piti osoittaa tämä tehtävä ja velvoittaa puolueen jäsenet täyttämään se rehellisesti.

Tosiasiat puhuvat, että vallankumouksen ja vastavallankumouksen saattaminen sovintoon on mahdotonta, että Duuma, joka aivan alusta alkaen lähti kulkemaan niiden sovittamisen tietä, ei voi tehdä mitään, että sellaisesta Duumasta ei tule koskaan maan poliittista keskusta, se ei saa keräytyksi ympärilleen kansaa ja sen on pakko muuttua taantumuksen lisäkkeeksi—siis puolueen tehtävänä on hälventää ne valheelliset toiveet, joita Duumaan on pantu, taistella kansan poliittisia harhaluuloja vastaan ja julistaa koko maailman kuullen, että vallankumouksen päätaistelutanner on katu eikä Duuma, että kansan voitto on tuleva pääasiassa kadulta, taistelusta kadulla, mutta ei Duumasta eikä jaarittelusta Duumassa.

On selvää, että Yhdistävän edustajakokouksen piti osoittaa päätöslauselmissaan tämäkin tehtävä määrätäkseen siten täsmällisesti suunnan puolueen toiminnalle.

Tosiasiat puhuvat, että vallankumouksen voitto, sen vieminen loppuun ja kansan itsevaltiuden pystyttäminen ovat mahdollisia vain siinä tapauksessa, jos vallankumouksen johdossa ovat valvetuneet työläi-

set, jos vallankumouksen johto tulee olemaan sosialidemokratian käsissä eikä porvariston käsissä — siis puolueen tehtävänä on kaivaa hauta porvariston hegemonialle, koota lujasti ympärilleen kaupungin ja maaseudun vallankumoukselliset ainekset, käydä niiden vallankumouksellisen taistelun johtoon, johtaa tästä lähtien niiden esiintymisiä ja siten lujittaa maaperää proletariaatin hegemonialle.

On selvää, että Yhdistävän edustajakokouksen piti kiinnittää erikoista huomiota tähän kolmanteen ja perustehtävään näyttääkseen siten puolueelle sen valtavien suuren merkityksen.

Tätä vaatii nykyhetki Yhdistävältä edustajakokoukselta ja se oli edustajakokouksen tehtävä.

Täyttikö edustajakokous nämä tehtävät?

II

Tämän kysymyksen selvittämiseksi on tutustuttava itsensä edustajakokouksen olemukseen.

Edustajakokous kosketteli istunnoissaan monia kysymyksiä, mutta pääkysymys, jonka ympärillä kaikki muut kysymykset pyörivät, oli kysymys nykyhetkestä. **Demokraattisen vallankumouksen nykyhetki ja proletariaatin luokkatehtävät** — siinä on kysymys, johon kaikki taktilliset erimielisyytemme punoutuivat kuin solmuun.

Kaupungissa kärjistyy kriisi, sanoivat bolshevikit, maaseudulla lisääntyy nälänhätä, hallitus mätänee perustuksiaan myöten, ja kansan suuttumus voimistuu päivä päivältä — vallankumous ei siis suinkaan ole laskemassa, vaan päinvastoin se kasvaa joka päivä

ja valmistautuu uuteen hyökkäykseen. Tästä johtuu tehtävä: edistää kasvavaa vallankumousta, viedä se loppuun asti ja kruunata se kansan itsevaltiudella (katso bolshevikkien päätöslauselmaa „Nykyhetki...“).

Menshevikit sanoivat miltei samaa.

Mutta **miten** nykyinen vallankumous on vietävä loppuun, **minkälaiset** ehdot ovat sitä varten välttämättömiä?

Bolshevikkien mielestä nykyinen vallankumous voidaan viedä loppuun asti ja kruunata kansan itsevaltiudella **vain siinä tapauksessa**, jos tämän vallankumouksen johtoon käyvät valvutuneet työläiset, jos vallankumouksen johto keskitetään sosialistisen proletariaatin käsiin eikä porvarillisten demokraattien käsiin. „Vain proletariaatti“, sanoivat bolshevikit, „pystyy viemään demokraattisen vallankumouksen loppuun sillä ehdolla, että se... vie mukanaan talonpoikaisjoukon ja antaa sen vaistovaraiselle taistelulle poliittisen tietoisuuden...“ Muussa tapauksessa proletariaatin on pakko kieltäytyä „kansanvallankumouksen johtajan“ tehtävästä ja se joutuu kulkemaan „liberaalis-monarkistisen porvariston perässä“, joka ei tule koskaan pyrkimään vallankumouksen viemiseen loppuun saakka (katso päätöslauselmaa „Proletariaatin luokkatehtävät...“). Meidän vallankumouksemme on tietenkin porvarillinen vallankumous, ja siinä suhteessa se muistuttaa Ranskan suurta vallankumousta, jonka hedelmät nautti porvaristo. Mutta selvää on myöskin se, että näiden kahden vallankumouksen välillä on myös suuri ero. Ranskan vallankumouksen aikana ei ollut olemassa sitä koneellista suur-tuotantoa, jonka me näemme tänään meillä, eivätkä

luokkaristiriidat tulleet esille niin räikeästi kuin meillä, sen vuoksi proletariaatti oli siellä heikko, kun taas täällä se on voimakkaampi ja lujemmin yhteenliittynyt. Pitää ottaa huomioon myöskin se, että siellä ei proletariaatilla ollut omaa puoluettaan, kun taas täällä sillä on oma puolueensa, jolla on oma ohjelmansa ja taktiikkansa. Ei ole ihmeteltävää, että Ranskan vallankumousta johtivat porvarilliset demokraatit, mutta työläiset laahustivat noiden herrojen perässä, „työläiset taistelivat, mutta porvarit ottivat haltuunsa vallan“. Toisaalta on täysin ymmärrettävää sekin, että Venäjän proletariaatti ei tyydy laahustamaan liberaalien perässä, että se esiintyy vallankumouksen hegemonina ja kutsuu lippunsa alle kaikkia „sorrettuja ja osattomaksi jääneitä“. Siinä on meidän vallankumouksemme paremmuus Ranskan suureen vallankumoukseen verrattuna, ja sen vuoksi me ajattelemme, että meidän vallankumouksemme voidaan viedä loppuun asti ja se voi päättyä kansan itsevaltiuteen. On vain tietoisesti edistettävä proletariaatin hegemoniaa ja liitettävä taisteleva kansa lujasti proletariaatin ympärille, jotta **siten tehtäisiin mahdolliseksi** nykyisen vallankumouksen vieminen loppuun. Ja vallankumouksen vieminen loppuun saakka on välttämätöntä sitä varten, ettei vallankumouksen hedelmiä nauttisi yksinomaan porvaristo, että työväenluokka saavuttaisi poliittisen vapauden lisäksi kahdeksantuntisen työpäivän ja työehtojen parannuksen, toteuttaisi täydellisesti minimiohjelmansa ja siten raivaisi tien sosialismiin. Tämän vuoksi sen, joka puolustaa proletariaatin etuja, joka ei tahdo, että proletariaatista tulisi porvariston perässälaahustaja ja

että se vetäisi porvariston hyväksi kastanjat tulesta, sen, joka taistelee sen puolesta, että proletariaatista tulisi itsenäinen voima ja että se käyttäisi omien tarkoitusperiensä hyväksi nykyistä vallankumousta,— sen on avoimesti tuomittava porvarillisten demokraattien hegemonia, sen on lujitettava maaperää sosialistisen proletariaatin hegemonialle nykyisessä vallankumouksessa.

Niin sanoivat bolshevikit.

Menshevikit puhuivat kokonaan toista. Vallankumous tietenkin voimistuu ja se on vietävä loppuun, mutta sitä varten ei lainkaan tarvita sosialistisen proletariaatin hegemoniaa, vaan olkoot ne samat porvarilliset demokraatit vallankumouksen johtajia, sanoivat he. Minkä vuoksi, mistä on kysymys? kysyivät bolshevikit. Sen vuoksi, että nykyinen vallankumous on porvarillinen ja porvariston on esiinnyttävä sen johtajana, vastasivat menshevikit. Mitä sitten proletariaatin on tehtävä? Sen on kuljettava porvarillisten demokraattien perässä, „työnnettävä heitä“ ja siten „vietävä eteenpäin porvarillista vallankumousta“. Niin puhui menshevikkien johtaja Martynov, jonka he olivat asettaneet „selostajaksi“. Sama ajatus, vaikkakaan ei niin täsmällisesti, on lausuttu menshevikkien päätöslauselmassa „Nykyhetkestä“. Martynov sanoi jo „Kahdessa diktatuurissaan“, että „proletariaatin hegemonia on vaarallista utopiaa“, mielikuvitusta, että porvarillista vallankumousta „täytyy johtaa äärimmäisen demokraattisen opposition“ eikä sosialistisen proletariaatin, että taistelevan proletariaatin „on kuljettava porvarillisen demokratian takana“ ja työnnettävä sitä vapauteen johtavaa tietä

myöten (katso Martynovin tunnettua kirjasta „Kaksi diktatuuria“). Saman ajatuksen hän toisti Yhdistävässä edustajakokouksessa. Hänen mielestään Ranskan suuri vallankumous on alkuperäinen, mutta meidän vallankumouksemme on vain tuon alkuperäisen kalpea jäljennös, ja koska Ranskassa oli alussa vallankumouksen johdossa „Kansalliskokous“ ja sitten „Kansalliskonventti“, jossa porvaristo oli hallitsevana, niin meilläkin vallankumouksen johtajana, joka yhdistää kansan lujasti ympärilleen, tulee olla ensin Valtakunnanduuman ja sitten jonkun muun edustuslaitoksen, joka tulee olemaan vallankumouksellisempi kuin Duuma. Niin Duumassa kuin myöskin tuossa tulevassa edustuslaitoksessa tulevat olemaan hallitsevina porvarilliset demokraatit — siis me tarvitsemme porvarillisen demokratian hegemonian emmekä sosialistisen proletariaatin hegemoniaa. On vain askel askeleelta seurattava porvaristoa ja vietävä sitä vielä pitemmälle eteenpäin, todelliseen vapauteen. On kuvaavaa, että Martynovin puhetta menshevikit tervehtivät raikuvilla suosionosoituksilla. Samoin on kuvaavaa sekin, että ainoassakaan päätöslauselmassaan he eivät mainitse proletariaatin hegemonian välttämättömyydestä, sanonta „proletariaatin hegemonia“ on kokonaan karkoitettu heidän päätöslauselmistaan samoin kuin myöskin edustajakokouksen päätöslauselmista (katso edustajakokouksen päätöslauselmia).

Sellainen oli menshevikien kanta edustajakokouksessa.

Kuten näette, tässä on kaksi kantaa, jotka sulkevat pois toinen toisensa, ja juuri täältä ovat lähtöisin kaikki muut erimielisyydet.

Jos nykyisen vallankumouksen johtaja on tietoinen proletariaatti ja nykyisessä Duumassa ovat hallitsevina kadettiporvarit, niin on itsestään selvää, että nykyisestä Duumasta ei voi tulla „maan poliittista keskustaa“, se ei voi liittää ympärilleen vallankumouksellista kansaa eikä pysty minkäänlaisin ponnistuksin tulemaan kasvavan vallankumouksen johtajaksi. Edelleen, jos vallankumouksen johtaja on tietoinen proletariaatti ja Duumasta käsin on mahdotonta johtaa vallankumousta, niin on itsestään selvää, että toimintamme päätantereena tulee tällä hetkellä olla kadun eikä Duuman salin. Edelleen, jos vallankumouksen johtaja on tietoinen proletariaatti ja päätaistelutantere on katu, niin on itsestään selvää, että tehtävämme on osallistua aktiivisesti kadulla käytävän taistelun järjestämiseen, kiinnittää entistä suurempi huomio aseistamiseen, lisätä monin kerroin punaisia joukko-osastoja ja tehdä tunnetuksi sotilaallisia tietoja eturivin aineiden keskuudessa. Vihdoin, jos vallankumouksen johtaja on edistyksellinen proletariaatti ja jos sen on osallistuttava aktiivisesti kapinan järjestämiseen, niin on itsestään selvää, että me emme voi pestä käsiämme ja jäädä syrjään väliaikaisesta vallankumoushallituksesta, vaan meidän on yhdessä talonpoikaiston kanssa valloitettava poliittinen valta ja osallistuttava väliaikaiseen hallitukseen*: vallankumouksellisen kadun johtajan on oltava samalla johtajana myöskin vallankumouksen hallituksessa.

* Me emme kajoa tässä tämän kysymyksen periaatteelliseen puoleen.

Sellainen oli bolshevikkien kanta.

Ja päinvastoin, jos vallankumouksen johto tulee kuulumaan porvarillisille demokraateille, niinkuin menshevikit ajattelevat, ja Duuman kadetit „lähenevät tuontapaisia demokraatteja“, niin on itsestään selvää, että nykyisestä Duumasta saattaa tulla „maan poliittinen keskus“, nykyinen Duuma voi koota ympärilleen vallankumouksellisen kansan, tulla sen johtajaksi ja muodostua päätaistelutantereeksi. Edelleen, jos Duuma voi muuttua päätaistelutantereeksi, niin on tarpeetonta kiinnittää entistä suurempaa huomiota aseistamiseen ja punaisten joukko-osastojen järjestämiseen, ei ole meidän tehtävämme kiinnittää erikoista huomiota kadulla käytävän taistelun järjestämiseen, ja sitäkin vähemmän on meidän asiamme valloittaa yhdessä talonpoikaiston kanssa poliittinen valta ja osallistua väliaikaiseen hallitukseen — pitäkööt siitä huolen porvarilliset demokraatit, joista tulee vallankumouksen johtajia. Ei tietenkään ole pahaksi, jos on aseita ja punaisia joukko-osastoja, päinvastoin, se on jopa välttämätöntäkin, mutta sillä ei ole niin suurta merkitystä kuin bolshevikit sille antavat.

Sellainen oli menshevikkien kanta.

Edustajakokous lähti tälle toiselle tielle, s.o. se hylkäsi sosialistisen proletariaatin hegemonian ja hyväksyi menshevikkien kannan.

Tällä edustajakokous todisti selvästi, että se ei ymmärtänyt nykyhetken elintärkeitä vaatimuksia.

Siinä on edustajakokouksen perusvirhe, jota kaikkien muiden virheiden täytyi seurata itsestään.

III

Sen jälkeen, kun edustajakokous oli hylännyt proletariaatin hegemonian aatteen, kävi selväksi, miten sen piti ratkaista muut kysymykset: „suhteesta Valtakunnanduumaan“, „aseellisesta kapinasta“ y.m.

Siirtykäämme noihin kysymyksiin.

Alamme Valtakunnanduumaa koskevasta kysymyksestä.

Me emme ryhdy selvittelemään sitä, minkälainen taktiikka oli oikeampaa, boikotti vaiko osallistuminen vaaleihin. Huomautamme vain seuraavasta: kun Duuma ei tee tänään mitään muuta kuin keskustelee, kun se on juuttunut vallankumouksen ja vastavallankumouksen välille, niin se merkitsee, että vaaleihin osallistumisen kannattajat erehtyivät, kun kutsuivat kansaa vaaleihin ja herättivät siinä pettäviä toiveita. Mutta jättäkäämme tämä sivuun. Asia on niin, että edustajakokouksen aikana olivat vaalit jo päättyneet (paitsi Kaukaasiassa ja Siperiassa), vaalien tulokset olivat jo tiedossamme ja siis kysymys saattoi olla vain itse Duumasta, jonka piti kokoontua muutaman päivän kuluttua. On selvää, että edustajakokous ei voinut palata menneisyyteen ja sen piti kiinnittää päähuomio siihen, mikä on itse Duuma ja minkälaisen tulee olla meidän suhteemme siihen.

Siis, mikä on nykyinen Duuma ja minkälaisen tulee olla meidän suhteemme siihen?

Jo lokakuun 17 päivän manifestista tiedettiin, että Duumalla ei ole erikoisen suuria oikeuksia: se on edustajain kokous, jolla „on oikeus“ neuvotella, mutta „ei ole oikeutta“ ylittää voimassaolevia „peruslakeja“.

Duunaa valvoo Valtioneuvosto, jolla „on oikeus“ kumota mitkä Duuman päätökset hyvänsä. Ja var-tiossa on hampaisiin asti aseistettu tsaarin hallitus, jolla „on oikeus“ hajottaa Duuma, ellei se tyydy neuvottelemaan osaan.

Mitä taas tulee Duuman olemukseen, niin me jo ennen edustajakokouksen alkamista tiesimme, keitä siihen tulee kuulumaan, me tiesimme jo silloin, että Duunaan täytyy tulla kuulumaan enimmäkseen kadetteja. Tällä me emme tahdo lainkaan sanoa sitä, että muka itse kadetit muodostaisivat enemmistön Duumassa, me vain sanomme, että suunnilleen viidestäsadasta Duuman jäsenestä kadetit muodostaisivat yhden kolmannen osan, toisen kolmannen osan muodostaisivat väliryhmät ja oikeistolaiset („demokraattisten reformien puolue“⁷⁵, maltilliset ainekset puolueettomista edustajista, lokakuulaiset⁷⁶ y.m.), jotka taistelun hetkellä äärimmäisiä vasemmistolaisia vastaan (työväenryhmää ja vallankumouksellisten talonpoikain ryhmää vastaan) liittyisivät kadettien ympärille ja äänestäisivät heitä, ja näinollen tilanteen herraina Duumassa olisivat kadetit.

Mutta keitä ovat kadetit? Voidaanko heitä nimit-tää vallankumouksellisiksi? Ei tietenkään! Keitä sit-ten ovat kadetit? Kadetit ovat sovittelijain puolue: he tahtovat rajoittaa tsaarin oikeuksia, mutta ei sen vuoksi, että he olisivat muka kansan voiton kannat-tajia — kadetit tahtovat vaihtaa tsaarin itsevaltiuden porvariston itsevaltiuteen eikä kansan itsevaltiuteen (katso heidän ohjelmaansa), ja jotta kansakin hillit-sisi vallankumouksellisuuttaan, peruuttaisi vallanku-moukselliset vaatimuksensa ja sopisi jotenkin tsaarin

kanssa, kadetit tahtovat saada tsaarin ja kansan sovintoon keskenään.

Kuten näette, Duuman enemmistön tuli muodostua sovittelijoista eikä vallankumouksellisista. Se oli itsessään selvää jo huhtikuun alkupuoliskolla.

Näinollen toisaalta boikottoitu ja voimaton, mitättömällä oikeuksilla varustettu ja toisaalta enemmistönsä puolesta ei-vallankumouksellinen ja sovitteluva—sellainen oli Duuma. Voimattomat lähtevät tavallisesti ilmankin sovittelun tielle, ja jos sen lisäksi heidän pyrkimyksensä eivät ole vallankumouksellisia, niin he sitäkin pikemmin luisivat sovitteluun. Sama täytyi tapahtua Valtakunnanduumaankin nähdessä. Se ei voinut mennä kokonaan tsaarin puolelle, sillä se haluaa rajoittaa tsaarin oikeuksia, mutta se ei voinut siirtyä kansankaan puolelle, koska kansa esittää vallankumouksellisia vaatimuksia. Siksi sen täytyi asettua tsaarin ja kansan väliin ja ryhtyä sovittamaan näitä keskenään, s.o. ryhtyä survomaan vettä huhmarissa. Toisaalta sen piti saada kansa lupumaan „liiallisista vaatimuksista“ ja jollain tavoin sopimaan tsaarin kanssa ja toisaalta sen piti mennä välittäjämiehenä tsaarin eteen, että tämä antaisi hiukan kansalle periksi ja siten tekisi lopun „vallankumouksellisesta kapinallisuudesta“.

Sellaisesta Duumasta oli kysymys Yhdistävässä edustajakokouksessa.

Millaisen piti olla puolueen suhteen tuollaiseen Duumaan? Sanomattakin on selvää, että puolue ei voinut ottaa tehtäväkseen tuollaisen Duuman kannattamista, sillä Duuman kannattaminen on sovittelupolitiikan kannattamista, ja sovittelupolitiikka on

perinpohjin ristiriidassa vallankumouksen syventämistehtävän kanssa—työväenpuolue ei saa ryhtyä vallankumouksen rauhoittamisen tehtävään. Puolueen piti tietysti käyttää hyväkseen niin itse Duumaa kuin myöskin Duuman selkkauksia hallituksen kanssa, mutta se ei vielä merkitse, että sen on kannatettava Duuman ei-vallankumouksellista taktiikkaa. Päänvastoin, Duuman kaksinaamaisuuden paljastaminen, sen säälimätön arvostelu, sen petostaktiikan tuominen päivänvaloon—sellaisen pitää olla puolueen suhteen Valtakunnanduumaan.

Ja kun asia on näin, niin on selvää, että kadettien Duuma ei ole kansan tahdon ilmaisija, että se ei voi täyttää kansan edustajiston tehtävää, se ei voi tulla maan poliittiseksi keskuksiksi eikä liittää kansaa ympärilleen.

Tämän yhteydessä puolueen velvollisuutena oli hälventää ne valheelliset toiveet, joita Duumaan pantiin, ja julistaa kaikkien tietoon, että Duuma ei ole kansan tahdon ilmaisija, että se siis ei voi tulla vallankumouksen aseeksi ja että nyt on päätaistelutantereena katu eikä Duuma.

Samalla oli selvää, että Duumassa oleva talonpoikainen „työryhmä“⁷⁷, joka kadetteihin verrattuna oli luvultaan pieni, ei voinut loppuun asti seurata kadettien sovittelutaktiikkaa, huomenna tai ylihuomenna sen täytyi alkaa taistelu kadetteja, kansan kavaltajia vastaan ja lähteä kulkemaan vallankumouksen tietä. Puolueen velvollisuus oli tukea „työryhmää“ sen taistelussa kadetteja vastaan, kehittää loppuun saakka sen vallankumouksellisia pyrkimyksiä, saattaa sen vallankumouksellinen taktiikka vastakkain kadettien

ei-vallankumouksellisen taktiikan kanssa ja siten paljastaa yhä selvemmin kadettien petokselliset pyrkimykset.

Miten sitten edustajakokous menetteli, mitä edustajakokous sanoi päätöslauselmassaan Valtakunnanduudesta?

Edustajakokouksen päätöslauselmassa sanotaan, että Duuma on laitos, joka on lähtöisin „kansakunnan uumenista“. Siis Duuma puutteellisuuksistaan huolimatta on muka sittenkin kansan tahdon ilmaisija.

On selvää, että edustajakokous ei kyennyt antamaan oikeata arviota kadettilaisesta Duumasta, edustajakokous unohti, että Duuman enemmistö on sovittelijoita, että sellaisina ihmisinä, jotka hylkäävät vallankumouksen, sovittelijat eivät voi ilmaista kansan tahtoa ja siis meillä ei ole oikeutta sanoa, että Duuma on lähtöisin „kansakunnan uumenista“.

Mitä tämän johdosta bolshevikit sanoivat edustajakokouksessa?

He sanoivat, että „Valtakunnanduuma, joka jo nyt osoittautuu kokoomukseltaan (etupäässä) kadettilaiseksi, ei missään tapauksessa voi täyttää todellisen kansanedustajiston tehtävää“. Nykyinen Duuma ei siis ole lähtöisin kansan uumenista, se on kansanvastainen ja siksi se ei ilmaise kansan tahtoa (katso bolshevikkien päätöslauselmaa).

Edustajakokous hylkäsi tässä kysymyksessä bolshevikkien kannan.

Edustajakokouksen päätöslauselmassa sanotaan, että „Duuma“ „näennäisesti perustuslaillisesta“ luonteestaan huolimatta kuitenkin „muuttuu vallankumouksen aseeksi“... sen selkkaukset hallituksen kanssa saatta-

vat kasvaa sellaisiin äärimmäisiin rajoihin asti, että ne „antavat mahdollisuuden tehdä selkkauksista läh-
tökohdan laajoille joukkoliikkeille, jotka on tähdätty nykyisen valtiollisen järjestelmän kukistamiseen“. Duuma voi siis muka tulla poliittiseksi keskuksiksi, koota ympärilleen vallankumouksellisen kansan ja nostaa vallankumouksen lipun.

Kuuletteko, työläiset: kadettien sovittelu-Duuma voi muka muuttua vallankumouksen keskuksiksi ja joutua sen johtoon, koirasta voi muka syntyä karitsa! Miksipä olisitte huolissanne — tästä lähtien ei tarvita enempää proletariaatin hegemoniaa kuin sitäkään, että kansa yhtyisi nimenomaan proletariaatin ympärille: **ei-vallankumouksellinen Duuma** yhdistää itse ympärilleen **vallankumouksellisen kansan**, ja kaikki tulee olemaan järjestyksessä! Niin yksinkertaisesti siis tehdään vallankumous, niin on siis vietävä loppuun nykyinen vallankumous!

Edustajakokous ei ilmeisesti ymmärtänyt, että kaksinaamainen Duuma kaksinaamaisine kadetteineen juuttuu kiertämättä kahden tuolin väliin, alkaa hieroa rauhaa tsaarin ja kansan kesken ja sitten sen on pakko, niinkuin jokaisen kaksinaamaisen, taipua sen puolelle, joka lupaa enemmän!

Mitä bolshevikit sanoivat tämän johdosta edustajakokouksessa?

He lausuvat, että „ei ole vielä ehtoja puolueemme lähtemiselle parlamentaarisiselle tielle“, s.o. me emme voi vielä toistaiseksi aloittaa rauhallista parlamentaarista elämää, päätaistelutantereena tulee edelleenkin olemaan katu eikä Duuma (katso bolshevikkien päätöslauselmaa).

Edustajakokous hylkäsi tältäkin osalta bolshevikien päätöslauselman.

Edustajakokouksen päätöslauselma ei sano mitään selvää siitä, että Duumassa on vähemmistöksi jääneitä vallankumouksellisen talonpoikaiston edustajia („työryhmä“), joiden on pakko hylätä kadettien sovittelu-toiminta ja lähteä kulkemaan vallankumouksen tietä, että heitä on rohkaistava, tuettava heitä taistelussa kadetteja vastaan ja autettava heitä asettumaan entistä vankemmin vallankumoukselliselle tielle.

Edustajakokous ei ilmeisesti ymmärtänyt, että proletariaatti ja talonpoikaisto ovat nykyisen vallankumouksen kaksi päävoimaa, että nykyhetkellä vallankumouksen johtajana olevan proletariaatin on tuettava vallankumouksellisia talonpoikia niin kadulla kuin Duumassakin, jos he vain käyvät taistelua vallankumouksen vihollisia vastaan.

Mitä bolshevikit sanoivat tämän johdosta edustajakokouksessa?

He lausuiivat, että sosialidemokratian on paljastettava säälimättä „kadettien epäjohtonmukaisuus ja häilyväisyys, pidettävä erittäin tarkasti silmällä talonpoikain vallankumouksellisen demokratian aineksia, koottava ne yhteen, saatettava ne vastatusten kadettien kanssa, kannatettava niitä niiden esiintymisiä, jotka vastaavat proletariaatin etuja“ (katso päätöslauselmaa).

Edustajakokous ei hyväksynyt tätäkään bolshevikien ehdotusta. Luultavasti sen vuoksi, että siinä on ilmaistu liian selvästi proletariaatin johtava merkitys nykyisessä taistelussa, kun taas edustajakokous suhtautui, kuten edellä näimme, epäluottamuksella

proletariaatin hegemoniaan — talonpoikaiston on muka yhdistyttävä Duuman ympärille eikä proletariaatin ympärille!

Juuri sen vuoksi porvarillinen sanomalehti „Nasha Zhizn“⁷⁸ kehuu edustajakokouksen päätöslauselmaa, juuri sen vuoksi „Nasha Zhiznin“ kadetit alkoivat huutaa yhteen ääneen: sosialidemokraatit ovat vihdoinkin tulleet järkiinsä ja luopuneet blanquilaisuudesta (kts. „Nasha Zhizn“ № 432).

On päivänselvää, että kansan viholliset, kadetit, eivät suotta kehu edustajakokouksen päätöslauselmaa! Bebel ei suotta sanonut: se, mikä vihollisiamme miellyttää, on meille vahingoksi!

IV

Siirtykäämme kysymykseen aseellisesta kapinasta.

Tänään ei ole enää kenellekään salaisuus, että kansan nousu on kiertämätön. Kun kaupungeissa ja kylissä kasvaa kriisi ja nälänhätä, kun kuohunta proletariaatin ja talonpoikaiston keskuudessa päivä päivältä yltyy ja tsaarin hallitus laho, kun vallankumous on siis nousutilassa, niin on itsestään selvää, että elämä valmistelee uutta kansan nousua, laajempaa ja mahtavampaa kuin lokakuun ja joulukuun hyökkäys. Onko tämä uusi nousu toivottavaa vai ei, onko se hyvä vai paha — siitä on tänään turhaa puhua: kysymys ei ole meidän toivomuksistamme, vaan siitä, että kansan nousu kypsyy itsestään, että se on kiertämätön.

Mutta nousulla ja nousulla on ero. Tammikuun suurlakko Pietarissa (1905) oli kieltämättä kansan

nousua. Kansan nousua oli myöskin lokakuun poliittinen suurlakko. Kansan nousua oli „joulukuun ottelun“ Moskovassa ja latvialaisilla. On selvää, että niiden välillä oli myöskin ero. Silloin kun tammikuussa (1905) lakko esitti pääosaa, niin joulukuussa lakko oli vain alkuna ja kasvoi sitten aseelliseksi kapinaksi luovuttaen sille pääosan. Tapahtumat tammikuussa, lokakuussa ja joulukuussa todistivat, että alettakoonpa suurlakko miten „rauhallisesti“ hyvänsä, käyttäydyttäköön vaatimuksia esitettäessä miten „kohteliaasti“ hyvänsä, lähdeköönpä taistelutantereelle miten aseettomina hyvänsä, asian täytyy sittenkin päätyä otteluun (muistakaahan tammikuun 9 päivää Pietarissa, jolloin kansa marssi ristejä ja tsaarinkuvia kantaen), hallitus sittenkin turvautuu tykkeihin ja kivääreihin, kansa sittenkin tarttuu aseisiin, ja niinollen suurlakko kasvaa sittenkin aseelliseksi kapinaksi. Mitä se merkitsee? Vain sitä, että tuleva kansan nousu ei tule olemaan pelkkää nousua, että se saa välttämättä aseellisen luonteen, ja niinollen ratkaiseva merkitys tulee olemaan **aseellisella** kapinalla. Onko verenvuodatus toivottavaa vai ei, onko se hyvä vai paha, siitä ei kannata puhua: toistamme — kysymys ei ole toivomuksistamme, vaan siitä, että **aseellinen** kapina tulee epäilemättä tapahtumaan ja sitä on mahdotonta välttää.

Meidän tämänpäiväinen tehtävämme on kansan itsevaltius. Me tahdomme, että hallitusohjat annetaan proletariaatin ja talonpoikaiston käsiin. Voidaanko tämä päämäärä saavuttaa suurlakolla? Tosiasiat osoittavat, että ei voida (muistakaa, mitä edellä on sanottu). Tai ehkä meitä auttaa Duuma kaunopuheisine kadet-

teineen ja sen avulla tulee pystytetyksi kansan itsevaltius? Tosiasiat osoittavat, että se on myöskin mahdotonta, sillä kadettien Duuma tahtoo suurporvariston itsevaltiutta eikä kansan itsevaltiutta (muistakaa, mitä edellä on sanottu).

On selvää, että ainoa luotettava tie on proletariaatin ja talonpoikaiston aseellinen kapina. Vain aseellisen kapinan tietä voidaan kukistaa tsaarin herruus ja pystyttää kansan herruus, tietenkin, jos tämä kapina päättyy voittoon. Ja kun asia on niin, kun ilman kapinan voittoa kansan voitto on nykyään mahdotonta ja kun toisaalta itse elämä valmistelee kansan aseellista kapinaa, kun tuo kapina on kiertämätön, niin on itsestään selvää, että sosialidemokratian tehtävänä on valmistautua tietoisesti tähän kapinaan, valmistella tietoisesti sen voittoa. Joko tahi: joko meidän on hylättävä kansan itsevaltius (demokraattinen tasavalta) ja tyydyttävä perustuslailliseen monarkiaan — silloin meillä on oikeus sanoa, että aseellisen kapinan järjestäminen ei ole meidän asiamme, tahi sitten meidän on pidettävä edelleenkin tämänpäiväisenä päämääränämme kansan itsevaltiutta (demokraattista tasavaltaa) ja päättävästi hylättävä perustuslaillinen monarkia — silloin meillä ei ole oikeutta sanoa, että vaistovaraisesti kasvavan kapinan tietoinen järjestäminen ei ole meidän asiamme.

Mutta kuinka on valmistauduttava aseelliseen kapinaan, kuinka on edistettävä sen voittoa?

Joulukuun kapina osoitti, että me, sosialidemokraatit, olemme kaikkien muiden syntien ohella syypäitä proletariaatin edessä vielä yhteen suureen syntiin. Tuo synti on siinä, että me emme ole pitäneet

huolta tai olemme pitäneet liian vähän huolta työväen aseistamisesta ja punaisten joukko-osastojen järjestämisestä. Muistakaahan joulukuuta. Kukapa ei muistaisi kiihoittunutta, taisteluun nousutta kansaa Tiflisissä, länsi-Kaukaasiassa, etelä-Venäjällä, Siperiassa, Moskovassa, Pietarissa ja Bakussa? Minkä vuoksi itsevaltiuden onnistui niin helposti lyödä hajalle tuo raivostunut kansa? Senköhän vuoksi, että kansa ei ollut vielä varma tsaarin hallituksen kelvottomuudesta? Ei tietenkään! Minkä vuoksi sitten?

Ennen kaikkea sen vuoksi, että kansalla ei ollut tai oli liian vähän aseita — olittepa te miten tietoisia tahansa, niin paljain käsin ette kestä kuulia vastaan! Niin, meitä haukuttiin oikeudenmukaisesti, kun sanottiin: rahaa kyllä otatte, mutta aseita ei näy.

Toiseksi sen vuoksi, että meillä ei ollut koulutettuja punaisia joukko-osastoja, jotka olisivat vieneet mukaansa muutkin, hankkineet aseita aseilla ja aseistaneet kansan: katutaisteluissa kansa on sankari, mutta elleivät aseistetut veljet johda sitä ja näytä sille esimerkkiä, niin se saattaa muuttua pelkäksi väkijoukoksi.

Kolmanneksi sen vuoksi, että kapina oli hajanainen ja järjestymätön. Kun Moskova taisteli barrikaadeilla, niin Pietari oli vaiti. Tiflisissä ja Kutaisissa valmistauduttiin rynnäkköön, kun Moskova oli jo „lannistettu“. Siperia tarttui aseisiin silloin, kun Etelä ja latvialaiset oli jo „voitettu“. Se merkitsee, että taisteleva proletariaatti otti kapinan vastaan hajaan-tuneena erillisiksi ryhmiksi, minkä takia hallituksen oli verrattain helppo tuottaa sille „tappio“.

Neljänneksi sen vuoksi, että kapinamme noudatti puolustuspolitiikkaa eikä hyökkäyspolitiikkaa. Hallitus itse aiheutti joulukuun kapinan, hallitus itse karkasi kimppuumme, sillä oli oma suunnitelmansa, kun taas me otimme vastaan tuon hallituksen päällekkäyksen valmistautumattomina, meillä ei ollut harjittua suunnitelmaa, meidän oli pakko noudattaa itsepuolustuspolitiikkaa ja niinollen laahustaa tapahtumain perässä. Jos moskovalaiset olisivat heti alunpitäen valinneet hyökkäyspolitiikan, niin he olisivat viivyttelämättä vallanneet käsiinsä Nikolain aseman, hallitus ei olisi voinut lähettää sotajoukkoja Pietarista Moskovaan ja niinollen Moskovan kapina olisi ollut pitempiaikainen, jolla seikalla olisi ollut vastaavanlainen vaikutus muihinkin kaupunkeihin. Samaa on sanottava myöskin latvialaisista: jos he olisivat heti alunpitäen lähteneet hyökkäykseen, niin he olisivat ensi kädessä ottaneet haltuunsa tykit ja saattaneet hallituksen voimat horjumaan.

Marx ei suotta sanonut:

„Kun kerran kapina on aloitettu, niin on toimitettava mitä suurimmalla päättäväisyydellä ja ryhdyttävä hyökkäykseen. Puolustus on jokaisen aseellisen kapinan surma... Yllätä vastustajasi silloin, kun sen voimat ovat vielä hajallaan, hanki joka päivä uusia, vaikkapa pieniäkin menestyksiä; säilytä se moraalinen ylivoima, jonka kapinaliikkeen alkumenestys on sinulle tuottanut; vedä puolellesi horjuvat ainekset, jotka aina menevät voimakkaimman mukana ja jotka aina asettuvat varmemmalle puolelle; pakota vihollisesi perääntymään, ennenkuin se ehtii koota voimiaan sinua vastaan; sanalla sanoen, toimi

Dantonin — tähän asti tunnetuista vallankumoustaaktiikan mestareista suurimman — sanojen mukaan: rohkeutta, rohkeutta ja vielä kerran rohkeutta“ (kts. K. Marx. „Historiallisia kuvauksia“, s. 95).

Juuri tuota „rohkeutta“ ja hyökkäyspolitiikkaa joulukuun kapinalla ei riittänyt.

Meille sanotaan: tuo ei selvitä tyhjentävästi joulukuun „tappion“ syitä, te olette unohtaneet, että joulukuussa talonpoikaisto ei kyennyt yhdistymään proletariaatin kanssa, ja se on myöskin eräs joulukuun perääntymisen pääsyitä. Se on sula totuus, emmekä me aio unohtaa sitä. Mutta miksi talonpoikaisto ei kyennyt yhdistymään proletariaatin kanssa, mikä oli syy? Meille sanotaan: valveutumattomuus. Hyvä, mutta miten meidän on tehtävä talonpojat valveutuneiksi? Levittämälläkö kirjasia? Se ei tietenkään riitä! Miten sitten? Taistelulla, saamalla heidät mukaan taisteluun ja johtamalla heitä taistelun aikana. Tänäpä on kaupungin tehtävänä johtaa maaseutua, työläisen tehtävänä on johtaa talonpoikaa, ja ellei kaupungeissa ole saatu kapina-asiaa järjestetyksi, niin talonpoikaisto ei lähde koskaan siinä asiassa eturivin proletariaatin mukaan.

Sellaisia ovat tosiasiat.

Tästä käy itsestään selväksi, miten edustajakokouksen piti suhtautua aseelliseen kapinaan, minkälaisia tunnuksia sen piti antaa puoluetovereille.

Puolue ontui aseistautumiskysymyksen alalla, aseistautuminen oli siihen asti jätetty oman onnensa varaan — edustajakokouksen siis piti sanoa puolueelle: **aseistautukaa**, kiinnittäkää suurempi huomio aseistamiseen ottaaksenne edes vähänkin valmistautuneina vastaan lähenevän kapinan.

Edelleen. Puolue ontui aseistettujen joukko-osastojen järjestämiskysymyksen alalla, se ei kiinnittänyt kyllin suurta huomiota punaisten joukko-osastojen luvun moninkertaistamiseen — edustajakokouksen siis piti sanoa puolueelle: **perustakaa punaisia joukko-osastoja, tehkää kansan keskuudessa tunnetuksi sotilaallisia tietoja**, kiinnittäkää suurempi huomio punaisten joukko-osastojen järjestämiseen, jotta sitten voitaisiin hankkia aseita aseilla ja laajentaa kapinaa.

Edelleen. Proletariaatti otti joulukuun kapinan vastaan ollessaan hajallaan, kapinan järjestämisestä ei kukaan ajatellut vakavasti — edustajakokouksen velvollisuus oli siis antaa puolueelle tunnus, että se olisi ryhtynyt tarmokkaasti liittämään yhteen taisteluaikeksia, panemaan ne liikkeelle yhtenäisen suunnitelman mukaan, järjestämään aktiivisesti aseellista kapinaa.

Edelleen. Proletariaatti oli siihen asti noudattanut aseellisessa kapinassa puolustuspolitiikkaa, se ei ollut koskaan lähtenyt hyökkäämään, ja se seikka esti kapinan voittoa — edustajakokouksen velvollisuus oli siis osoittaa puoluetovereille, että kapinan voiton hetki lähestyy ja on siirryttävä **hyökkäyspolitiikkaan**.

Miten sitten edustajakokous menetteli ja minkälaisia tunnuksia se antoi puolueelle?

Edustajakokous sanoo, että „...puolueen perustetävänä tällä hetkellä on kehittää vallankumousta laajentamalla ja voimistamalla agitatio toimintaa proletariaatin, talonpoikaiston ja kaupungin pikkuporvariston laajoissa kerroksissa sekä sotaväen keskuudessa ja saamalla ne aktiiviseen taisteluun hallitusta vastaan siten, että sosialidemokratia ja sen johtama proletariaatti puuttuvat alituisesti kaikkiin maan poliittisen

elämän ilmiöihin...“ Puolue „ei voi ottaa itselleen pettäviä toiveita herättäviä sitoumuksia kansan aseistamisesta, vaan sen täytyy rajoittua tehtävissään myötävaikuttamaan väestön itseaseistautumiseen ja taisteluryhmien järjestämiseen ja aseistamiseen...“ „Puolueen velvollisuutena on toimia kaikkia sellaisia yrityksiä vastaan, joiden tarkoituksena on saada proletariaatti menemään aseelliseen yhteenottoon epäsuotuisissa olosuhteissa“ j.n.e., y.m.s. (katso edustajakokouksen päätöslauselmaa).

Siis tänään, tällä hetkellä, kun me olemme kansan uuden nousun kynnyksellä, **kapinan voitolle on kaikkein tärkeintä agitatio**, mutta aseistautuminen ja punaisten joukko-osastojen järjestäminen on jotain toisarvoista, johon meidän ei pidä viehättyä ja johon nähden meidän on „rajoitettava“ toimintamme „myötävaikutukseen“. Mutta siitä, että kapina on järjestettävä, että sitä ei saa panna toimeen hajanaisesti, siitä, että me tarvitsemme hyökkäyspolitiikkaa (muistakaa Marxin sanat) — siitä ei edustajakokous puhu sanaakaan. On selvää, että noilla kysymyksillä ei sille ole merkitystä.

Tosiasiat puhuvat: aseistautukaa ja lujittakaa kaikin tavoin punaisia joukko-osastoja, mutta edustajakokous vastaa: älkää kovin viehättykö aseistautumiseen ja punaisten joukko-osastojen järjestämiseen, „rajoittakaa“ toimintanne tässä suhteessa, sillä kaikkein tärkeintä on agitatio.

Voisi luulla, että tähän mennessä me olemme pitäneet suurta huolta aseistautumisesta, aseistaneet suuren joukon tovereita, järjestäneet hyvin paljon joukko-osastoja, mutta jättäneet agitation oman

onnensa nojaan—ja nyt edustajakokous opettaa meitä: on kylliksi aseistauduttu, siitä huolehtiminen riittää, päätehtävähän on agitatio!

Eräs puolueen pääaseita on tietysti aina ja kaikkialla agitatio, mutta tuleeko agitatio ratkaisemaan edessäolevan kapinan voiton? Jos edustajakokous olisi sanonut sen neljä vuotta sitten, jolloin kysymys aseellisesta kapinasta ei ollut meillä vielä päiväjärjestyksessä, niin silloin se olisi ollut vielä ymmärrettävää, mutta tänään, kun me olemme aseellisen kapinan kynnyksellä, kun kysymys kapinasta on asetettu päiväjärjestykseen, kun kapina voi alkaa tahdostamme riippumatta ja vastoin sitä, niin mitä voi tehdä „pääasiassa“ agitatio, mihin voidaan ehtiä tämän „agitation“ avulla?

Tai vielä: otaksukaamme, että me olemme laajentaneet agitatiota, otaksukaamme, että kansa on noussut, entä sitten? Miten se voi taistella ilman aseita? Eikö ole vuodatettu kylliksi aseettoman kansan verta! Ja mitä kansa aseilla tekisikään, jos se ei osaa niitä käyttää, jos sillä ei tule olemaan riittävää määrää punaisia joukko-osastoja? Meille sanotaan: me emme kieltäydy aseistautumisesta emmekä punaisista joukko-osastoista. Otaksukaamme niin, mutta jos te ette tule kiinnittämään tarpeeksi suurta huomiota aseistamiseen, jos te jätätte sen oman onnensa nojaan, niin se merkitsee, että te tosiasiallisesti kieltäydytte siitä.

Me emme enää puhukaan siitä, että edustajakokous ei edes vihjannut kapinan järjestämiseen ja hyökkäyspolitiikkaan. Muuten, niin sen täytyikin käydä, sillä edustajakokouksen päätöslauselmat ovat jääneet jälkeen elämästä neljä, viisi vuotta ja edustajakokoukselle oli kapina yhä vieläkin teoreettinen kysymys.

Mitä bolshevikit sanoivat tämän kysymyksen johdosta edustajakokouksessa?

He sanoivat, että „...propaganda- ja agitatiotyössä puolueen on kiinnitettävä entistä suurempi huomio joulukuun kapinan käytännöllisen kokemuksen tutkimiseen, sen sotilaalliseen arvosteluun ja välittömien opetusten saamiseen tulevaisuutta varten“, että „pitää kehittää entistä tarmokkaampi toiminta taisteluryhmien luvun lisäämiseksi, niiden järjestämisen parantamiseksi ja niiden varustamiseksi kaikenlaisilla aseilla, minkä lisäksi kokemuksen antamien neuvojen mukaan pitää järjestää ei vain puolueen taisteluryhmiä, vaan myös puoluetta lähellä olevien ja aivan puolueettomienkin taisteluryhmiä...“, että „kasvavan talonpoikaisliikkeen vuoksi, joka saattaa aivan lähitulevaisuudessa leimahtaa ilmikapinaksi, on toivottavaa ponnistusten suuntaaminen työläisten ja talonpoikain toiminnan yhdistämiseen järjestämällä mahdollisuuksien mukaan yhteisiä ja samanaikaisia taisteluesiintymiä...“, että siis „...uuden poliittisen kriisin kasvamisen ja kärjistyksen vuoksi alkaa siirtyminen aseellisen taistelun puolustusmuodoista hyökkäysmuotoihin...“, että on käytävä yhdessä sotilaiden kanssa „...mitä päättävimpiin hyökkäystoimiin hallitusta vastaan...“ j.n.e. (katso bolshevikkien päätöslauselmaa).

Niin sanoivat bolshevikit.

Mutta edustajakokous hylkäsi bolshevikkien kannan.

Tämän jälkeen on helppo ymmärtää, miksi liberaalikatetit sellaisella riemulla tervehtivät edustajakokouksen päätöslauselmia (kts. „Nasha Zhizn“ № 432): he ovat ymmärtäneet, että nuo päätöslauselmat ovat jääneet muutamia vuosia jälkeen nykyisestä vallanku-

mouksesta, että nuo päätöslauselmat eivät ollenkaan ilmaise proletariaatin luokkatehtäviä, että **noiden päätöslauselmien** voimalla proletariaatista voi pikemminkin tulla liberaalien lisävoima kuin itsenäinen voima — he ovat ymmärtäneet tämän kaiken ja juuri siksi he ylistävät niitä.

Puoluetoverien tehtävänä on suhtautua arvostelevasti edustajakokouksen päätöslauselmiin ja tehdä aikanaan niihin vastaavat korjaukset.

Juuri tätä tehtävää me pidimme silmällä, kun ryhdyimme kirjoittamaan tätä kirjasta.

Tässä me kajosimme tosin vain kahteen päätöslauselmaan: „Suhteesta Valtakunnanduumaan“ ja „Aseellisesta kapinasta“, mutta epäilemättä nämä kaksi päätöslauselmaa ovat peruspäätöslauselmia, jotka kaikkein selvimminkin ilmaisevat edustajakokouksen taktillisen kannan.

Täten olemme tulleet tärkeimpään johtopäätökseen, että puolueessa on kysymys asetettu näin: **onko valveutuneen proletariaatin oltava hegemoni nykyisessä vallankumouksessa vai onko sen laahustettava porvarillisten demokraattien perässä?**

Olemme nähneet, että tämän kysymyksen ratkaisemisesta puoleen tai toiseen riippuu kaikkien muidenkin kysymysten ratkaisu.

Sitäkin huolellisemmin on toverien punnittava näiden kahden kannan olemus.

*Julkaistaan kustannusliike „Proletariatın“
v. 1906 julkaiseman kirjasen tekstin mukaan*

Allekirjoitus: Toveri K.

Käännetty gruusian kielestä